d:o 7:50, A. D. 5:—, S. G. 2:50, E A. 2:50; 1030 E. J. Norrkpg 10:—; 1031 M. S. Vänersborg 8:—; 1032 N. W. Umeå 50:—; 1033 M. E. Ätvdbrg 2:50; 1034 J. O. Öckerö 2:50; 1035 E. F. Malmkpg 2:50; 1036 A. J. Gäddede 2:50; 1037 G. B. Piteå 2:50; 1038 H. L. Örebro 10:—; 1039 R. J. Djurhamn 2:50; 1040 I. L. Esklt-a 7:50; 1041 A. E. Finspång 5:—; 1042 A. Toftbyn 5:—; 1043 A. L. Flisby 7:50; 1044 E. J. Hslhlm 25:—; 1045 T. S. R. Jämtl. Änge 7:50; 1046 J. W. M. Mullhyttemo 7:50; 1047 S. R. Nässjö 7:50; 1048 »Okänd 19, Sthlm» 100:—; 1049 M. E. Saltsjöbo 10:—; 1050 Tillägg offerst. Rånges Borås 52:50; 1051 M. de B. Överum 10:—; 1052 V. P. Timmernabben 10:—; 1053 B. P. L. Norrkpg 1.000:—; 1054 E. E. Geijersdal 7:50; 1055 E. E. B. Nälden 1:—; 1056 K. S. Holmsveden 10:—; 1057 C. P. Hbg 27:50; 1058 A. N. Kimstaby 2:50; 1059 M. S. Kisa 3:—; 1060 E. N. Klippan 15:—; 1061 E. H. Krstd 20:—; 1062 E. A. Rasbokil 9:50; 1063 M. O. Sala 10:—; 1064 I. P. Spånga 20:—; 1065 C. L. Sthlm 15:—; 1066 S. G. Vartofta 2:50; 1067 H. S. Ämål 20:—; 1068 G. R. Bromma 10:—; 1069 E. A. Sunne 2:50; 1070 I. B. Sthlm 20:—; 1071 K. G. P. Norrkpg 20:—; 1072 I. F. Biskopskulla 12:50; 1073 E. & O. B. Vättersnäs 100:—; 1074 L. K. Genvalla 2:50; 1075 C. J. Bratteberg 2:50; 1076 F. R. Niemisel 20:—; 1077 S. R. & A. J. Tyringe 10:—; 1078 G. D. Sala 20:—; 1079 A. L. Fjugesta 5:—; 1080 A. J. Ingmarsö 10:—; 1081 E. J. Mellansel 7:50; 1082 A. W. Krlkr. 15:—; 1083 I. N. Högbynäs 2:50; 1084 Monggr. Höganäs t. PGS:s und. gm E. R. 75:—; 1085 A. Y. Krylbo 7:50; 1086 K. A. Dala-Järna 2:50; 1087 K. P. Tranås 15:—; 1088 J. L. Målsryd t. M. & F. P:s und. 60:—; 1089 I. N. Sthlm 5:—; 1090 S. G. d:o 2:50; 1091 Mong. kr. Gbg t. E. A:s und. gm K. E. 1.125:—; 1092 E. H. Östhammar 97:50; 1093 E. E. Vedeby 2:50; 1094 M. S. Änghlm 7:50; 1095 B. N. Kågeröd 7:50; 1096 i st. f. bl. v. fru Mina Petterssons, Huddunge, bår gm A. E. Runhällen 252:50; 1097 S. P. Allerum 50:—; 1098 A. R. Lund 10:—; 1099 A. A. Järla 5:—; 1099 A. A. Ängbylund 5:—; 1100 E. F. Vinslöv 10:—; 1101 G. O. Sthlm 75:—; 1102 R. S. Angerdshestra 12:50; 1103 A. Z. Storvik 2:50; 1104 W. A. Mjölby 20:—; 1105 A. K. Hjortkvarn 5:—; 1106 B. O. B. Klippan 22:50; 1107 J. A. Borås 50:—; 1108 M. C. Alingsås 10:—; 1109 H. B. Krsthmn 10:—; 1110 T. J. Molkom 10:—; 1111 W. M. Kräbbleboda 4:—; 1112 H. S. Frykåsen 2:50; 1113 K. E. A. Torpaslätt 2:50. Summa kronor 11.023:76.

Ljusglimtar från Mongoliet

Prenumerationspris kr. 2:50 per år.

Prenumeration sker genom Svenska Mongolmissionens expedition, Brunnsgatan 4, Stockholm.

Tel. 10 62 05. Postgironummer 51015.

Ansvarig utgivare: *Magnus Havermark.*

Lindbergs Tryckeriaktiebolag, Stockholm 1951

92900

Ljusglimtar från Mongoliet

TIDSKRIFT FÖR SVENSKA MONGOLMISSIONEN

N:r 8	EXPEDITION: Brunnsgatan 4, Stockholm	Aug. 1951

Ingen neutralitet

Förr fanns det någonting, som kallades neutralitet. Till och med i storpolitiken. Då kunde en hel rad nationer stå i ring kring två krigande makter och i bästa fall — eller kanske sämsta — leverera krigsmateriel åt båda parterna. Nu går inte detta. Två världskrig har farit illa fram med de neutrala, och vi bävar för det tredje.

I Andens värld finns bara två makter, Kristus och satan, och i uppgörelsen mellan dessa två tvingas vi att med eller emot vår vilja välja sida.

Kampen gäller inte kungariken och kontinenter. Den gäller inte äganderätten till naturens rikedomar i ett visst territorium, utan den gäller din och min själ, din och min framtid, ditt och mitt eviga öde. Båda parterna siktar mot samma mål — obegränsat herravälde över oss — och ingen är nöjd med någonting mindre.

I denna kamp kan det aldrig bli tal om kompromissfred. Kristus har aldrig underhandlat med satan och kommer aldrig att göra det. Förr skall kapitalismen och kommunismen förenas till en harmonisk enhet, än att striden i Andens värld slutar med ett fredsfördrag.

Vi tvingas att taga ställning till Kristus, och genom våra ord och våra handlingar, ja till och med genom vårt ordlösa inflytande tvingas vi att påverka våra medmänniskor i en eller annan riktning. »Den som icke församlar med mig, han förskingrar.»

Frank Mangs

"Hedningarna i fulltalig skara"

Av missionssekreterare *Johan Hagner*.

Rom. 11 : 25—27.

Vad är det för hemlighet aposteln Paulus fått skåda in i rörande judarnas och hedningarnas plats i Guds nådeshushållning? Först skulle Gud bland hedningarna uttaga en utvald skara, sedan skulle han återupprätta Davids förfallna hydda och så skulle hela Israel bli frälst och Riket komma i härlighet.

Uttrycket »hedningarna i fulltalig skara» kan ej betyda, att »hela jorden skall vara full av Herrens kunskap», som profeten säger. Detta har ej skett i dag. Ej heller har vi ännu upplevat, att folken har »smidit sina svärd till plogbillar». Men vad innebar då uttrycket »fulltalig skara»? När är »hedningarnas tider» fullbordade? Det är slutet av den tid, varunder evangelii ljusstake flyttats från Israel till hednavärlden, sedan judafolket förkastat Messias.

»Evangelium om Riket skall förkunnas för alla folk, och så skall änden komma.» Detta har nu pågått i 1900 år. Så har t. ex. de små bräckliga församlingarna där ute i Mongoliet fått vara verktyg för Guds eviga planer. Väckelser har mer än en gång brutit ut i hednavärlden, sedan missionärerna drivits ut ur ett hednafolk. De hednakristna har då liksom tvingats att kasta sig helt på Guds barmhärtighet, och väckelsen har brutit ut.

Det är en förmån för oss att i någon liten mån få vara med om att »påskynda Guds dags tillkommelse». Det finns ännu hårdare fält än Mongoliet, fält, där två människor döpts på ett kvarts sekel. Så samverkar *varje* insats, stor eller liten — därom dömer Gud allena — till fullbordandet av hedningarnas tider. Alltid har det uttagits ett folk av förstfödda söner.

Många tecken tyder på att vi står inför ett avslutningsskede, inför fullbordandet av hedningarnas tider. Israel har i våra dagar återupprättats som självständig stat. När vi i dag står inför ett stängt Mongoliet, står vi också inför nya uppgifter. Vi ser framåt ej i hopplöshet, utan i visshet om att Guds nådefulla

Predikan — här återgiven i sammandrag — vid Svenska Mongolmissionens årshögtid.

planer nu går i fullbordan, att den morgonrodnad vi redan skönjer bådar nya tider.

Far fort, far fort att stiga
Du nya nådesflod,
Sträck dig till alla länder,
Gör allas vilja god!
Far fort, tills Herren kommer
Och stanna icke förr
Än hela världen öppnat
För Sions Gud sin dörr!

Omplantering

Elsa Bengtsson och Anna-Lisa Thorsell om sina första intryck av Japan.

Ur privata brev till hemlandet återger vi här nedan våra missionärer Anna-Lisa Thorsells och Elsa Bengtssons första intryck av det nya arbetsfältet. Anna-Lisa Thorsell skriver:

Ninoka — so d. 12.5.1951.

— — Så länge har jag tänkt att skriva, men tiden vill inte räcka till för allt man skulle göra. I dag är det pingstafton. Det känns så högtidligt på något sätt. Här är strålande solsken, och jag sitter ute och skriver de här raderna. En slösande rik natur omger mig. Borta i fjärran blånar bergen. Man skulle nästan kunna inbilla sig, att där långt borta ligger Mongoliet! Det skogklädda Fujijama har jag just framför mig. Detta ståtliga berg dominerar hela trakten häromkring. Ja, nog skulle denna natur kunna stämma sinnet till högtid, och ändå tror jag, att min högtidsstämning i dag härleder sig från någonting annat. Just i dag känner jag Honom så nära, som en gång sade: »Jag skall icke lämna eder faderlösa, jag skall komma till eder.» Där Han är, där är högtid och fest. — —

Det blev inte skrivet mer, och nu är det kväll. Elsa och jag har varit hos Bohlins på kaffe och kvällsmat. Vi har också haft vår sedvanliga lördagsbönestund där. Vår gemenskap är som förr god och välsignad — vi är så tacksamma för det. — Allesammans saknar vi Mongoliet. Vi fick ju inte så länge vara i själva Mon-

Det skogklädda Fujijama.

goliet, men så länge vi var i Kina, stod vi ändå i kontakt med det landet och det folket. Med stor glädje skulle vi lämna alla bekvämligheter här och den vackra naturen också, om det bara funnes någon möjlighet att få komma tillbaka till Mongoliet. Det är något alldeles särskilt med det land, som är ens kallelses land. Det kan inte med ord förklaras, men o, vad det känns! — —

I dag har flera dagar gått och jag har ännu inte hunnit få det här brevet färdigt. Vi hade en god pingst fast inte precis i stillhet och ensamhet. Pingstdagen cyklade vi ned till Gotemba och var med på förmiddagsmötet i den lilla kyrkan där. Pingstdagens eftermiddag hade vi huset fullt av gäster, både väntade och oväntade. Elsa och jag hade bjudit våra kamrater och våra lärare, Mr och Mrs Imato, hit på kaffe. På sluttningen av Fuji finns ett amerikanskt militärläger och ett par unga män därifrån kom helt oförmodat och hälsade på oss samma eftermiddag. Innan vi slutat vår kaffedrickning kom en japan från Numazu för att hälsa på Bohlins och till sist kom Ella Nilsson (i S.M.K.) med Malms tre barn. Det var ett spring och kaffekokande hela eftermiddagen, men roligt var det i alla fall. Den ena av pojkarna från lägret var norsk-amerikan. De var trevliga men tycktes alldeles främmande för personlig, levande kristendom. Må Gud få leda sådana människor i vår väg, som vi på något sätt kan få bli till någon hjälp och välsignelse för! — Annandag pingst hade vi utflykt till ett bergpass långt härifrån. Edvin bar Lill-Kerstin på ryggen hela vägen både fram och tillbaka. När vi kom tillbaka hade Elsas

och min lilla hjälpreda ett äkta japanskt, hett bad färdigt för oss — det var verkligen välkommet efter en hel dags traskande på vägar och stigar. — — Elsa och jag har som vanligt hushåll ihop. Vårt hus ligger några minuters väg från Bohlins. Vi har skaffat oss en liten tös till hjälp i köket, för att vi själva ska få mer tid att läsa. Jämfört med hur vi förut bott och haft det, har vi det kungligt här, men ändå tänker vi med saknad på Mongoliet. — Bed mycket för oss, för Japan är inte lätt för någon av oss! Det är inte så, att vi inte tycker om japanerna, för det gör vi nog allesammans, även om de inte har samma plats i våra hjärtan, som mongolerna haft och har. Men ett nytt folk och ett nytt språk är inte lätt! Behoven och möjligheterna för evangelium är säkerligen stora i detta land just nu. Jag har ju ännu inte haft mycken kontakt med japanska kristna, men det lilla jag haft gör mig beklämd. Det är någonting betryckt och försagt över dem, ingen frimodighet och ingen expansionsanda — det är så olikt vad vi såg hos de kinesiska kristna! Jämfört med Kina synes Japan stå långt efter. — — — Edvin och Birgitta hälsar så mycket. Lill-Kerstin är så rar och är allas kelgris. Paul, som går på språkskolan i Tokio, brukar resa hit varannan lördag och stanna till söndag e.m. Han har det strävsamt på språkkursen där. De »kör» väldigt med studierna, så jag är glad, att jag inte försökt mig på något sådant. Mrs Imato ger oss lektioner i japanska varje dag, och sedan prövar vi våra kunskaper på tösen i köket och bereder henne många gånger ett gott skratt. — Våra lärare, Imatos, talar engelska, så vi har morgonbön på engelska tillsammans med dem. Hon vill nog vara en kristen, men han är det inte. Bed för dem! Hälsningar!

Tillgivna
Anna-Lisa.

Ninoka d. 21 maj.

— — — Sedan jag kom hit, har jag känt det svårt att skriva — — vad skall en mongolmissionär skriva om Japan? Men en sak vet jag — jag tackar Gud, som gav mig nåden att vara kvar här i Östern. Jag är glad och tacksam, att jag inte är hemma i Sverige! Även om det kanhända låter underligt, är det i alla fall så, att jag tycker, att folket här mer liknar mongolerna än kineserna. Jag ser så många barnansikten, som lika gärna kunde vara mongolbarn, och det gläder mitt hjärta med dessa likheter! Språket passar också bättre för mitt öra än

det kinesiska. Japanska språket har jag intresse för, och jag tror också, att ingen kan komma hit utan att vara villig att åtminstone lära sig så pass, att man kan komma i kontakt med vanligt folk. Det vore förskräckligt att vara i ett land utan att kunna få kontakt med folket! Jag menar det vanliga folket, som inte talar engelska, och det är inte många här, i den trakt vi bor, som gör det. Inte ens på posten i Gotemba är det någon, som talar nog engelska för att man ska kunna få besked om saker och ting. — — Ja, så nu läser jag japanska. Jag tror, att Gud givit oss denna avskilda tid här bland bergen för språkstudier och för att låta oss vila här i skogens djupa tystnad. Det är så ljuvligt efter all oro, som vi levat under — utom i Må Mingan var ju tystnaden fjärran från oss överallt. — Här ser vi, bara vi ser ut genom våra fönster, berg, som påminner om randbergen till Mongoliet, och det är så roligt att ha sällskap med dem! Och så är det skogen, som gömmer vårt verandahus — det är otätare än en täckt veranda där hemma, och det är bara enkla, tunna brädväggar överallt. Och skogen är full av fåglar, en trast av något slag flöjtar från trädtopparna beständigt. Och så njuter vi av blommor! Tänk, att få känna en doft som av svensk skog! Vi plockar prästkragar, smörblommor och vitklöver, — för att nämna några av dem, som hälsar oss hemifrån. Sen är här prunkande azaleor i alla trädgårdar. När vi kom hit, var kameliorna i sitt flor, och de höga buskarna lyste prunkande rött. Utmed vägarna i skogen växer lönn och bok och till och med en ek har jag sett.

Vi har det så gott här tillsammans. I går var missionär Skölds här och hälsade på. Det var roligt att träffa dem! — Med avseende på en liten teg för vår mission, behöver vi verkligen bedja om Guds ledning. Han har lett oss säkert allt hitintills — må han också få göra det nu! — —

— Vårt hus ligger på en höjd, dit en liten brant stig leder från vägen. Edvin skrev till oss i Hongkong, att vi här skulle komma »att få gå en smal väg uppåt» för varje dag. Uttrycket grep mig, och jag tänker så ofta på det. »Vägen» blir ofta väldigt trång — i synnerhet missionens väg — denna tid. Men den går *uppåt*, och därför kan vi säga med Edvin: Vi *får* gå den smala vägen — *uppåt!* — —

Hälsningar!
Elsa.

Förtrösten då på Herren till evig tid, ty Herren, Herren är en evig klippa. Jes. 26: 4.

Japansk vardag

Gotemba, sommaren 1951.

Kära missionsvänner!

Det är nu hög tid att Ni får en långväga men numera snabbgående hälsning också från mig. Jag har tagit min tillflykt, undan Kerstin och hennes små önskningar, hit upp till vårt lilla sovrum på andra våningen. I rummet bredvid häruppe har Eric just sin förmiddagslektion. Och jag kan höra vartenda ord de säger. Det rätt tjocka hemvävda draperiet vi hängde upp på den där väggen isolerar då inte från ljud ett enda dugg. Men det är märkligt hur man vänjer sig vid ett lytt och i viss mån bräckligt japanskt hus. Omedvetet sänker man rösten. Och helt automatiskt undviker man att trampa på den där golvtiljan i mitten av rummet så att inte övervåningen allt för ofta kommer i sakta gungning m. m.

Det är också märkligt, att vi fick reda på denna plats just i rätt tid och att här fanns dessa sommarhus till uthyrning. Det är en underbar Guds ledning, som vi prisar och tackar honom för.

Här har vi nu bott i över två månader. Under den sista har vi njutit av vårgrönska och vårblommor och fågelsång. Är inte Gud god mot oss! Kan man njuta med ett sorgset hjärta? Det har i varje fall jag gjort denna vår. Hjärtat sörjer, när jag ofta, ofta upplever eller förnimmer det grepp satan har om människorna här i Japan i dag.

I lördagskväll kom Paul hit från Tokio, där han går i språkskolan. Han visade oss kort, som han tagit och som han köpt. Det var kort av avgudatempel och avgudabeläten och japanernas nuvarande tempelliv. O, vad man blir beklämd över denna tusenåriga förvillelse. När skall satan tvingas att släppa sitt grepp om detta folk? Vi beder om Andeutgjutelse över Japan och över oss själva. Jag förstår så väl, att skall Gud kunna använda mig här, måste jag släppa mig till helt för Hans Andes kraft. Lilla Kerstin brukar stå där med sina små knubbiga händer fulla med byggklossar och vad annat hon fått tag i. Och så försöker hon att klämma dit en sak till. Då tappar hon alltsammans. O, om jag finge nåd till att tappa allt det som hindrar Guds kraft i mitt liv! Och tappa det varenda dag! Jag tror, att Gud skall, för sitt rikes intressens skull, låta oss få bli till välsignelse här. Annars hade

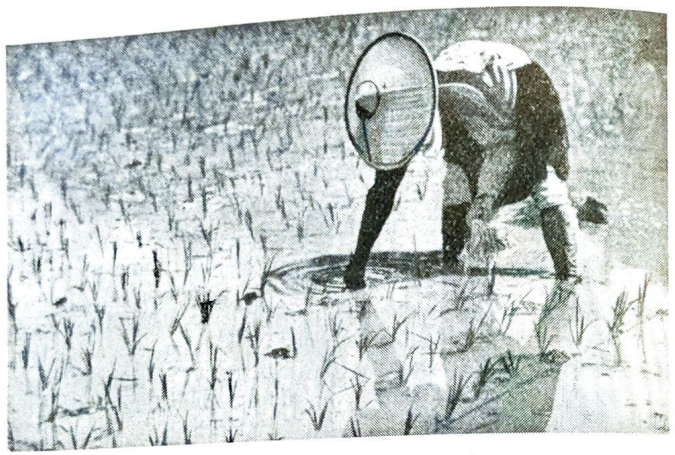

Japansk arbeterska på ett risfält.

Han säkert inte låtit oss komma hit. Tack att Ni beder för oss, kära missionsvänner. Bed för våra morgonböner. Vi har dem på engelska för att vår lärare och hans fru skall få del av dem. I dag var det min tur att leda. När jag skulle säga några ord om de verser vi läst (Luk. 9: 23—26) såg jag hur läraren slöt ögonen. Jag greps av oro vid tanken på att han kanske också tillslöt sitt hjärta och inte hörde, att han hade en själ. Och att hans själ var dyrbarare än hela världen. Och att detta dyrbara, kosteliga ting var i fara att gå evigt förlorat. Bed för vårt lärarpar. Den lilla frun är så snäll och rar och vi tror att hon är en kristen. Hon beder ibland tillsammans med oss. — Och så fortsätter Ni helt visst att bedja för Gendun och för Mongoliet! Och en dag skall vi få se med förundran på vad Gud gjort som svar på bön. Och kanske vi skall få se att även de stunder då hjärtat sörjde och inte förnam Guds kraft, så som det ville, var ändå kraften där tillsammans med *Ordet* och utförde sitt säregna arbete till frälsning och salighet.

Här knogar vi nu och läser japanska så långt krafter och energi räcker till. Jag kanske också måste tillägga (för min personliga del) så långt villigheten räcker till. Vi har nu hållit på att läsa sen vi kom ut, och det är väl mänskligt att det känns motigt ibland, helst som det inte syns något slut. Detta ber jag Gud förlåta mig och hjälpa mig att övervinna.

Vid sidan om språkstudierna kommer vi redan nu att få tillfälle att vittna om Levande Gud. Edvin var ombedd (i söndags)

att predika (på engelska genom tolk) i det lilla kapellet härintill. Och nästa söndag skall Eric tala där. Just nu har bönderna mycket brått, ty risplantorna skall i jorden. Efter det blir det mycket troligt andra förhinder. Men det gäller att inte fälla modet. Det var ändå en liten skara som kom till mötet i söndags.

Ännu vet vi ej var vi skall slå ner våra bopålar till hösten. Vi hoppas att Folke och Margit Perssons skall komma och förena sig med oss innan detta måste bestämmas. Därför beder vi och bidar alltjämt Guds ledning i denna sak.

Innerliga hälsningar till Er alla kära, bedjande vänner!

Er tillgivna
Birgitta Bohlin.

60 år

Fröken Gerda Jonner

Torsdagen den 2 augusti kommer att bli en högtidsdag på vår expedition. Då fyller nämligen Gerda Jonner 60 år.

För omkring 15 år sedan, då hon först kom till vår mission, fick hon som sin uppgift att vara husmor på expeditionen. Hon var då endast deltidsanställd, men alltefter som tiden gick, växte hon alltmer in i arbetet, och snart fick hon den ena uppgiften efter den andra, så hon snart måste ge hela sin tid till arbetet på expeditionen.

Nu vilar på henne även ansvaret för vår tidnings expediering

och allt som sammanhänger därmed, och här har hennes insats varit av mycket stor betydelse. Jag önskar att våra många vänner kunde höra med vilken kärlek hon talar om tidningsprenumeranterna. Det är som tyckte hon, att de alla blivit hennes goda vänner, med vilka hon vill vara förenad i den stora missionsuppgiften, och hur ivrig är hon ej att år från år få återse de gamla för henne så kära vordna namnen på prenumeranterna.

De som kommit på besök till vår expedition har säkert ofta värmts av hennes hjärtliga välkommen och hennes glädje över att få antingen träffa gamla vänner eller göra bekantskap med nya sådana.

Genom den nära kontakt med missionärerna, som hennes arbete givit henne, har hon förunderligt väl lärt känna arbetet i Mongoliet, och detta har hos henne skapat en innerlig kärlek till Mongoliet och dess folk, så att hon kommit att bära det på sitt hjärta på ett sätt som varit i högsta grad fruktbringande för vårt arbete. Med samma kärlek omfattar hon ock vårt nyss påbörjade arbete i Japan.

Villigt och troget går hon så in i de plikter, som blivit henne givna, men vi vet, att för henne känns plikten inte som en börda utan som en gåva given henne av Gud.

Svenska Mongolmissionens styrelse, dess missionärer och medarbetarna på expeditionen tänker med tacksamhet på hennes insats i vår mission och önskar mycken glädje och välsignelse från Gud på högtidsdagen och att ännu många år må förlänas henne i tjänsten för Guds rike.

Häri förenar sig förvisso också alla de vänner, som hon genom sitt arbete i vår mission vunnit under årens lopp.

Signe H—k

Kontakt med japaner

Tokio, sommaren 1951.

Kära Missionsvänner! Frid!

Just hemkommen från en skolans utflykt till Kammakura, sänder jag dessa rader. På tåget hem satt jag bland en grupp japaner. En man stod länge och såg på mig och sen sa han att han ville ha litet hjälp med en engelsk språkfråga ty han var lärare i engelska. Så kom vi i samtal och han fick veta att jag inte var engelsman eller amerikan utan från Sverige

och missionär. Han sade att han inte kunde förstå varför inte de japanska buddistprästerna har samma iver att förkunna sin lära. Då fick jag tala om att vi funnit frälsningens väg och fått i uppdrag att förkunna den för alla människor. Så fick jag ett gott samtal med honom. Under det sa han: Jag förstår att vi är syndare och själv känner jag att jag är självisk och det är ju också en synd. I klassen känner jag det riktigt svårt ibland. Hur ska jag bli av med min självviskhet? Så fick jag tala om att den enda vägen är att Gud så får fylla våra hjärtan med sin kärlek att självviskheten drivs ut som luften ur en flaska då den fylles med vatten. Jesu kraft är tillräcklig även till detta men vi måste mottaga den stund för stund och dag för dag. Innan vi skildes på stationen i Tokio sa han att han från och med nu skulle läsa Bibeln mycket flitigt och jag fick tala om hur viktigt det är att vi då beder att Guds egen Helige Ande må upplysa vårt förstånd så att vi förstår Ordet och den väg Gud där så klart utpekat för oss.

Men en svårighet här i Japan är att Bibeln är översatt till ett så lärt språk att vanligt folk har mycket svårt för att förstå det. Hitintills har bara Markusevangeliet kommit ut på ett språk som vanligt folk kan fatta och präster och pastorer i den inhemska kyrkan synes ännu inte fatta att det är ett livsvillkor för kyrkan att man predikar enkelt på ett språk som alla om möjligt kan förstå.

För en tid sedan var språkskolan på en utflykt till ett museum för allt vad som tillverkas i Japan för inhemsk användning. Då jag kom till samlingsplatsen fick jag veta att Youth for Christ skulle ha ett möte där på eftermiddagen.. Då jag sen kom dit var mötet i full gång. Då jag passerade baksidan av den stora flakvagn som de hade till plattform för talarna såg jag en syn som jag skulle velat visa er missionsvänner. Där stod en japan och storgrät under det att en annan sökte visa honom till Vägen, Sanningen och Livet. Så länge det i de möten Youth for Christ håller sker sådana saker, vet jag att de kommer att vara till Jesu namns förhärligande.

Det säges att det ska finnas ett 30-tal mongoler i Japan och av dem flera här i Tokio. De bor alla spridda och studerar här. Här om dagen träffade jag en av dem och vi talade mongoliska och kunde förstå varandra bra. De flesta synas vara från Manchuriet men även Sunnit. Om det fanns någon från Attåchinprovinsen, kunde han inte på rak arm säga. »Du måste komma och hälsa på mig», sade min mongolvän och det ska jag

med glädje göra. Det är bara så svårt att få tiden att räcka till under skolarbetet. Tänk om vi kunde samla några av dessa mongoler och kanske hjälpa dem att få se Jesus, det skulle vara den bästa gåvan jag kunde få under min vistelse här.

P. S. Just hemkommen från Gotemba. På tåget delade jag ut japanska traktater men också några engelska till soldater som man möter. Det är så många kontakter som man får genom traktatutdelningen och man får visa fram Kristus för människor som man väl aldrig annars komme i samtal med. I lördags gjorde Elsa, Eric och jag en framstöt i Gotemba på kvällen och delade ut traktater och inbjöd till söndagsmötet och det vill jag söka fortsätta med även i framtiden.

Med hjärtliga hälsningar och tack för förböner.

Eder

Paul Eriksson

I brev, daterat Gotemba den 19 juni, skriver Eric Almefors bl. a. om ett möte i den lilla kyrkan, då Paul Eriksson predikade på engelska, tolkad av mr Imato. A. fortsätter:

Det kommer inte så få till mötena, men kyrkan är inte på långt när full. Många mer vill vi därför ha dit. Vi har varit ute i en hel del hus häromkring och delat ut traktater och inbjudit till kyrkan. Det bor inte så lite folk häromkring, även om trakten efter japanska förhållanden är ganska glest befolkad. Vi måste därför ut och dela ut traktater och inbjuda till kyrkan flere gånger. Jag tycker att det är roligt att ha lite evangeliskt arbete bredvid språkstudierna, fastän språket tar verkligen sin tid, och den här sommaren har vi liksom sett, att den bör vi använda huvudsakligen för språkstudier. Efter gudstjänsten sammanträffade vi i går med en ung japansk lärare. Jag har samtalat med honom en gång förut efter ett möte i kyrkan och inbjudit honom att komma och hälsa på oss. I går sa' han att han var ledig, och att han ville ha ett samtal med oss. Han var duktig i engelska. Han visade mig en artikel, som för flera år sedan stått i The Readers Digest och som han läst. Den bar överskriften: »Guds senaste vittne — en biolog». Han kom vid 4-tiden på em. tillsammans med sin syster och ett par unga studerande. Vi hade sedan ett långt samtal med honom huvudsakligen. Vi fann att han var en sökare, som trodde, att han skulle finna Gud och meningen med livet inom vetenskapen.

Han menade att vetenskapen var en väg att finna Gud på, filosofien en annan och kristendomen en tredje. Vi fick tillfälle att visa på, att i Bibeln är det Gud själv, som uppebarar och avslöjar sig för oss, men inom vetenskapen och filosofien finner vi endast mänskliga försök att bilda sig en uppfattning om Gud. Han var inte med på detta, att man inte utan bibeln på ett rätt sätt kunde lära känna Gud. Vårt samtal slutade emellertid med, att vi kom överens om, att vi skulle ha bibelstudium tillsammans. Och nu lägger jag fram honom för Er som ett böneämne. Jesus är mäktig att göra honom till en sin efterföljare. Hur stort att vi får räkna med hans väldiga frälsande och omskapande kraft. Ord och vad vi själva förmår räcker inte långt, när det gäller en människas frälsning.

I torsdags kom Perssons hit till Japan. Edvin och vår lärare for ned och mötte dem. På kvällen kom Edvin tillsammans med Margit och barnen hit, men läraren och Folke kom inte förr än i lördags, och ändå hade de inte bagaget med sig. Vi har den regniga årstiden här nu och under både fredagen och lördagen regnade det så väldigt att ingen var villig att arbeta med lossningen. Därför har Folke och läraren i dag farit tillbaka till Yokohama för att ta ut bagaget och ordna med transporten hit.

Må nu Gud få leda oss, när vi skall bestämma om fält! Jag tror nog att de flesta av oss känner för Kyushu, och att vi har sett, att Gud likasom har visat oss på detta. Vi är glada och tacksamma för att Ni är med oss i bön också för denna sak.

Er varmt tillgivne *Eric.*

Utåt — hemåt

Av missionär *Elsa Bengtsson.*

II

Under vår tid i Lanchow upplevde vi vid många olika tillfällen, att de mongoler, som Herren sände i vår väg, på ett särskilt sätt var förberedda för evangelium, och vi tror, att vi skall få möta dem igen hemma.

Av alla de många flyktingar, som vi leddes i kontakt med, kom en att stå oss särskilt nära. Du vet hans namn. Han följde oss troget från vår första dag i öster till vår sista i väster. Vi bevittnade hans längtan mot ljuset. Vi såg hans hopplösa kamp att i egen kraft övervinna synden. Vi bevittnade ofta hans krampaktiga försök att försvara sin religion och denna religions utövare. Allt detta hade ju varit hans från födelsen.

Ännu var detta det enda, som hans vänner, kamrater och anförvanter levde i och hängav sig åt. Han ville inte erkänna något eller bli något, som gjorde honom annorlunda än de. Hade han inte i skolan bland japaner och kineser fått lida för att han var mongol? Men var mongolerna mindervärdigare än andra folk? Nej, nog skulle han stå upp för sig och de sina, och därför gjorde han sitt »ansikte» hårt som flinta och väpnade sig med en min av den djupaste likgiltighet, när han kom till våra morgonböner. Aldrig gick där över hans läppar en endaste fråga, vilka förunderliga bibelställen, vi än läste, och blev vi så gripna själva, att vi inte kunde tiga, under det vi hade vår vanliga lektion, så förnam vi ofta, hur vreden reste sig inom honom. Skulle vi aldrig få *se* den mannen frälst? Kunde det vara möjligt, att vi skulle behöva skiljas från honom, den ende av alla de många, vi mött, vilka verkligen varit under en väldig inverkan av Guds ord, skiljas från honom som en av dem, som »är mycket långt borta»?

Gud hade sina vägar och medel, och en dag hade Guds Ande blivit honom för stark. Den ende, osynlige Guden böjde vår stolte vän i en stor syndanöd. Nu blev det inte längre: »Jag är så illa tvungen att vara med på ert möte.» Nu måste han höra, höra. Vi hörde honom, när han gick till gårdens tidiga möte kl. 6, och vi gladdes, när vi förstod, att han kom från dagens sista möte, ofta kl. 11 på kvällen. Det var en kines från Peking, som var Guds redskap till vår väns genombrott. Vår vän kom många gånger under denna tid och bad om förlåtelse för att han orsakat oss så mycken sorg och så stora bekymmer. Han bestämde sig för dopet, och ingen av oss som var med, kommer någonsin att glömma denna heta augustisöndag på stranden av Gula floden, där vi bevittnade hans dop.

Vi fröjdades med bävan. Vi visste, vad som ofta följer på en sådan väldig bekännelse, på ett sådant stort steg. Vi hade ofta sett, att fienden inte är i overksamhet utan med all makt söker vinna sitt byte åter. Det dröjde inte mer än ett par veckor, innan vi fick se detta i vår väns liv. Vi såg hans svåra kamp. Vi hörde honom säga: »Det var bättre, innan jag kände Jesus, ty då visste jag inte om denna tvekamp i min vilja.» Och när vi såg honom lamslagen av fruktan för hämnd från andarna i hans gamla religion, förstod vi något av den ondes fasansfulla herravälde och vi anade lite djupare betydelsen av den frälsning, som vi blivit delaktiga av.

Men vår vän kom åter till Herren. Han kunde åter tacka för frälsning genom Jesus.

När det blev oss klart, att vi måste lämna landet, hoppades vi, att vi skulle slippa lämna honom ensam efter oss. Hur skulle han kunna bli beståndande, om han ginge tillbaka till sitt folk? Hur skulle han kunna stå för Herren, där han alltid skulle utsättas för dragningen tillbaka — han, som var så rädd att vara något som ingen annan i hans folk var? Men Herren stängde vägen. Han gjorde det i nåd och barmhärtighet. Vi ser det redan.

Men i o. m. att tystnaden innesluter honom, har Herren inte befriat oss från vårt ansvar gentemot denne, Herrens till oss anförtrodda själ. »Han söker efter någon, som är villig att träda fram i gapet.» Må också vi kunna svara: »Herre, här står jag på vakt beständigt, dagen igenom, och jag *förbliver här på min post*, natt efter natt.» Då skall de färdemän, som anförtroddes åt oss, en dag nå den destinationsort, som de valde på grund av det evangelium de hörde förkunnas.

»Låt ankaret falla, vi är i hamn.
Farväl då, brusande vågor,
Vi kastar oss i vår Frälsares famn,
Han, som har hulpit oss över.
Och kända, älskade stämmor kallar,
När ankaret sakta och stilla faller
I evighetens ljusa land.»

Rättelse. I den lilla artikeln »På Herrens altare» i julin:ret förekom ett tråkigt korrekturfel. Där stod nämligen uppräknade namnen på »de hemgångna *missionärer*» i stället för »de hemgångna *missionsvänner*, som under år 1950 ihågkommit Svenska Mongolmissionen med testamentsgåvor» etc. Av sammanhanget torde ha framgått att felet berodde på ett rent missöde från tryckeriets sida.

Influtna missionsgåvor

Juni månad		*Januari—juni månader*	
1950	*1951*	*1950*	*1951*
8.102: 83	6.489:97[1])	51.725: 31[2])	69.423: 99[3])

[1] Test.-m. 5 271 : 10.
[2] » 58 : 13.
[3] » 6 271 : 10 och gåva från Sv. Bibelsällskapet 10 000 : —.

Ny adress. Framför den sistnämnda skrives: **Ny adress.**